

[Collet]

på, hvordan de økonomiske vilkår er for landbruget her i landet sammenlignet med det øvrige EF, sammenlignet med resten af verden. Hvordan er renten sammenlignet med det øvrige EF? Hvordan er skatterne? Hvordan er de indkomstuafhængige skatter? Hvordan er indkomstskatterne? Hvordan er mange andre ting sammenlignet med det øvrige EF? Det er jo det, vi skal se på. Og det synes jeg, både socialdemokratiet og SF er rigtig flinke til, når man kigger på skibsværfterne. Der forstår man betydningen af international konkurrenceevne, men det er jo fuldstændig parallelle betragtninger, man skal gøre sig her, når vi taler om landbruget, for selvfølgelig er der beskæftigelse inden for selve primærlandbruget, men det giver jo også afledt beskæftigelse, hvis dansk konkurrenceevne inden for landbruget er bedre eller i hvert fald mindst lige så god, som den er i udlandet. Og her vil jeg da gerne citere den radikale landbrugsordfører, hr. Larsen-Ledet, som så tit har sagt: hvis dansk landbrug fik samme konkurrencevilkår som udlandets, havde vi ingen landbrugskrise haft. Derfor vil jeg gerne stille SF og socialdemokratiet et så kraftigt spørgsmål, som jeg overhovedet kan: vil man være med til at tale om konkurrenceevne? Vil man være med til at ligestille dansk landbrug rentemæssigt, indkomstskattemæssigt, og også når det kommer til de indkomstuafhængige skatter? Vil man være med til det? Vil man være med til at ligestille dansk landbrug på disse områder med det øvrige EF? Det er jo det, det drejer sig om, og det vil jeg meget gerne have en tilkendegivelse om fra de to partiers ordførere.

Afslutningsvis vil jeg sige, at de to forslag fra socialdemokratiet og SF er og bliver ideologiske paradeforslag, som har en meget beskeden beskæftigelsesvirkning, men hvis SF og socialdemokratiet vil være med til at forbedre beskæftigelsen bl.a. i slagterier, mejerier og følgeindustrier, skulle vi gerne være med til det, og det skal vi gøre ved i fællesskab at forbedre landbrugets konkurrenceevne.

Øllgaard (V):

Det er jo to meget vidtgående forslag, vi her har på dagsordenen, og for at huske at få det sagt, vil jeg sige straks, at vi tager i ven-

stre klart afstand fra begge forslag. Jeg vil prøve at argumentere mod dem under ét.

Det er en historisk erfaring, at under landbrugskriser dukker der altid forslag op om, at nu må man altså reformere ejerforholdene, og nu må man også reformere finansieringsformerne. Sådanne forslag kom i 1930'erne, de kom til dels i 1960'erne, og der er jo især kommet sådanne forslag på bordet under det, som vi oplever her sidst i 1970'erne og nu ind i 1980'erne.

I venstre har vi hertil hårdnakkethævdet under de seneste års landbrugsdiskussioner, at det hverken var ejerform eller finansieringsform, som var problemet eller årsagen til de svære vanskeligheder, som landbrugserhvervet har oplevet i de senere år, og derfor kan det heller ikke være hverken ejerform eller finansieringsform, der først og fremmest skal ændres ved.

I venstre har vi endvidere hårdnakkethævdet, at det, som er nødvendigt, er at få saneret erhvervsklimaet i Danmark, nemlig det erhvervsklima, hvori vort traditionelle finansieringssystem med realkreditinstitutioner, DLR, banker, sparekasser osv. skal fungere og betjene landbrugserhvervet, og ligesom med finansieringsformen forholder det sig med vor dominerende ejerform, selvejet. Selvejet er udmærket, vel at mærke når erhvervsklimaet i nationen er nogenlunde fornuftigt.

Efter regeringsskiftet er det heldigvis gået stærkt med at forbedre dette så afgørende erhvervsklima. Omkostningerne er i høj grad bragt til stagnation, renten er bragt til kraftige, lykkelige fald. Der kan nu med ganske almindelige dødelige obligationslån over det helt traditionelle finansieringssystem finansieres næsten 10 pct. billigere end ved regeringens tiltræden, og de korte kreditter kan nu finansieres i hvert fald adskillige procent billigere end ved regeringens tiltræden. Vi ved selvfølgelig godt, at disse rentefald også har baggrund i internationale begivenheder, det er der ingen grund til at overse, men ingen vil formentlig bestride, at det i højeste grad er den førte beslutsomme økonomiske politik, der denne gang bringer vort danske renteniveau til fald.

Man kan gøre det tankeeksperiment, at hvis den socialdemokratiske økonomiske politik, eventuelt støttet af SF, eventuelt i et regeringssamarbejde – man hører så meget i